

15 Ноември
1929 г.

ПОТОЧЕ

Илюстрован
Душепамен
Вестник за Деца

Цена 3 лв.

Одобрен от Министерството на народното просвещение съгласно заповед № 5395 от 22 декември 1927 г.

Издание на Д. ПРОВАДАЛЕВЪ & ТОДОРОВЪ, СОФИЯ, „Стефан Караджа“, № 10

ФИДАНКА

Не вѣй, вѣтре, не люлѣ ме,
Че съмъ добъръ родъ родила —
На две вѣйки три ябълки,
Три ябълки, все червени,
На мирисъ сж темянкови,
Въ срѣдината — бѣлоснѣжки.

Народна пѣснь

СТАРА-ПЛАНИНА

Гледать ми очигѣ —
Красна равнина,
Дръвѣ у полгѣ
Стара-планина.

Тамъ снѣгътъ бѣлѣ
Съ чудна бѣлина;
Върхътъ ѝ свѣтлѣ
Посрѣдъ сивена.

Стурна, щомъ изгрѣва
Слънцето — тогѣ часть
Съ нея се здравува,
Та че сетне съ насъ.

Вечеръ я цѣлува
Съ розови длѣчи:
„Сбогомъ!“ — забвѣнува
Съ сълзи на очи.

В. Н. Поповичъ

ВАСИЛЪ Н. ПОПОВИЧЪ

Малкитѣ читатели на „Поточе“ сж слушали твърде малко за него, или пъкъ и никакъ не сж чували, но тѣхнитѣ родители и дѣла още помнятъ нѣколко много отъ снотворената му за деца. Тѣ и сега могатъ да имъ кажатъ нѣкои отъ тѣхъ, особено тѣхъ, които сж писани за четирѣтъ годишни времена. Не трѣбва никакъ да ги подкажаме, стига само да имъ напомнимъ, напримеръ:

Прочѣтъ мина, жикоторна,
Може губавъ си ти!

Знакъ снотворената, но за тѣзина съчинителъ не могатъ ни каза нито думѣ. А той е роденъ близо три години — на 1832 година — въ гр. Браила, Ромъния, деѣто преди нашето освобождение сж живѣли много българи, а и днесъ живѣятъ още. Отначало се училъ на гръцки, а после на български въ родния си градъ. Като станалъ 19 годишенъ, Поповичъ постѣпилъ въ Киевската гимназия — въ Русия, а по-сетне въ умереностѣ тахъ и въ Москва. Отъ тука той отива въ гр. Болградъ, Бесарабия, деѣто става учителъ въ българската гимназия. Нѣколко години по-сетне Поповичъ става учителъ въ Велесъ, Македония, деѣто престоива близо две години — до края на учебната 1874 година. Отъ тоя градъ замонава въ Пловдивъ. Тука учителствувал до войната за нашето освобождение — 1877 год. Следъ освобождението той пакъ става учителъ въ тоя градъ, но скоро бива повиканъ въ София за преподавателъ въ военното училище. Билъ е въ сѣщото време и учителъ по български езикъ на първия ни князъ Александаръ Батенбергъ, който бѣше нѣмецъ. Освенъ това, той е билъ избранъ и за народенъ представителъ отъ Силистра. Този градъ, както знаатъ малкитѣ читатели, бѣше откъснатъ преди 16 години отъ нашѣтъ земи и даденъ безъ всякаго право на ромънитѣ.

Макаръ да е прекралъ цѣлия си животъ на държавна служба, Поповичъ е намислялъ време да поработи и за убогатаване на южнината ни. Той е написалъ нѣколко книги и нѣколко статии, но най-голямата заслуга е придобилъ съ снотворената си за деца, издадени въ отдалѣна южника подъ името „Детска гусла“. Тя е написана въ три издания: първото презъ 1879 год. съ 38 стихоторения, а третото презъ 1883 год. съ 40 стихоторения. Издаде я Хр. Г. Денковъ. В. Н. Поповичъ почина въ София на 8 августъ 1897 год. Но неговитѣ детски стихоторения ще продължаватъ да живѣятъ и да напомнятъ всѣкога на децата името му, което за винаги си остава едно отъ най-първитѣ и най-големитѣ имена въ нашата детска поезия.

С. Чингизаровъ